

γράφει ο Φώτης Κόντογλου

Τι μεγαλομανία σ' έχει πιάσει, ἀδελφέ μου, καὶ δὲν βρίσκεις ἡσυχία καὶ χτίζεις πατώματα ἀπάνω στὰ πατώματα, κί 'έχεις δυὸ τρία αὐτοκίνητα καὶ κότερα καὶ κάθε λογῆς μάταια πράγματα! Γύρισε καὶ κύτταξε καὶ τὸν ἀδελφὸ σου, νὰ δροσισθεῖ ἡ ψυχὴ σου μὲ τὴν εὐλογημένη καλωσύνη, ποὺ τὴν ξεράνανε τὰ τσιμέντα, οἱ ψεύτικες κουβέντες, οἱ συμφεροντολογικὲς παρέες, οἱ συνοφρυωμένες ἀξιοπρέπειες.

Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις θυσίες, τουλάχιστον νὰ συχαθεῖς τὴν ἀδικία. Μὴν ἀδικεῖς. Ἡ ἀδικία εἶναι σιχαμερὴ στρίγγλα, χωρίστρα τῶν ἀνθρώπων, ἀνθρωποκτονία σὰν τὸν πατέρα τὸν σατανᾶ.

Τι θὰ δινανε πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς, ποὺ κερδίσανε τὸν κόσμον καὶ χάσανε τὴν ψυχὴ τους, γιὰ νὰ νοιώσουνε ὅ,τι νοιώθουνε οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν χάσανε τὴν ψυχὴ τους! Ἄν τύχει νὰ ξεκόψει κανένας τέτοιος ἀπὸ ψεύτικη παρέα του καὶ βρεθεῖ στὴ συντροφιά τῶν ἀπλῶν, τῶν ἀχάλαστων, νοιώθει πὼς ζεῖ ἀληθινὰ καὶ σὰν ἀπογευθεῖ τὰ αἰγνὰ αἰσθήματα ὕστερα ἀπὸ τὴ ψευτιά, καταλαβαίνει τέτοια χαρὰ, ποὺ κάνει σὰν τὸν ἄνθρωπον ποὺ ξαναγεννήθηκε, σὰν τυφλὸς ποὺ εἶδε τὸ φῶς του. Κάτι τέτοιοι δὲν ξεκολλᾶνε πιά οἱ κακόμοιροι ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν ἀπλῶν, τῶν γκαρδιακῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεμακρύνει ἀπὸ τὰ ψεύτικα πρέπει νάχει λίγη ψυχὴ. Ἄλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς ψευτιά. Ὁ ἄμμος τῆς Σαχάρας, ὅση βροχὴ κί 'ὰν πέσει ἀπάνω του, δὲν φυτρώνει τίποτα.

Ἄν πεῖς πάλι σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχοὺς, νὰ περάσει μισὴ ὥρα μὲ τὴν παρέα τῶν κοσμικῶν, καλύτερα ἔχει νὰ τὸ βάλεις στὸ μπουντρούμι, παρὰ νὰ βλέπει καὶ ν' ἀκούγει ἐκεῖνα τὰ ψεύτικα κομπλιμέντα, τὶς ἀνάλατες συζητήσεις, τὰ κρύα χωρατὰ. Στὴ συναναστροφή ποὺ κάνουνε αὐτοὶ οἱ ψευτισμένοι, θαρρεῖς πὼς τοὺς χωρίζει ἓνας τοῖχος τὸν ἓναν ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ποὺ ζοῦνε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, νοιώθουνε πὼς οἱ καρδιὲς τοὺς γίνονται ἓνα, πὼς ἀκουμπᾶ ὁ ἓνας ἀπάνω στὸν ἄλλον καὶ ξεκουράζεται. Ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπιέται, χαίρεται καὶ δίνει χαρὰ. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων στέκεται ὁ διάβολος καὶ τοὺς κάνει νὰ μιλᾶνε ολοένα γιὰ λεφτὰ καὶ γιὰ τὰ ὅμοια, γιὰ νὰ μὴ γροικήσουνε οὔτε τὸ φαγὶ ποὺ τρῶνε. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν ταπεινῶν στέκεται ὁ Θεός, κί ὅλα εἶνε εὐλογημένα.

Πετάξετε ἀπὸ πάνω σας τὴν ψευτιά. Ἀνοίξετε τὰ πανιά, νὰ τὰ φουσκώσει ὁ καθαρὸς ἀγέρας τοῦ πελάγου. Νὰ δροσισθεῖ ἡ ψυχὴ σας, νὰ νοιώσετε πὼς ζητᾶ ἀληθινὰ κί 'ὄχι ψεύτικα.

